

Братя Грим

Червената шапчица

Имало някога едно малко сладко момиченце. Всеки го обиквал от пръв поглед, но най-много го обичала баба му, която всеки път се чудела какво да даде на детето. Веднъж му подарила шапчица от червено кадифе, която му стояла тъй хубаво, че то не искало да носи друга и затова хората почнали да го наричат Червената шапчица.

Един ден майка му рекла:

– Червена шапчице, ето ти малко козунак и едно шише вино. Занеси ги на баба си, защото тя е болна и немощна и трябва да се подкрепи. Тръгни, докато слънцето не е почнало да прежуря, върви мирно и тихо и не се отбивай от пътя, защото може да паднеш, да строшиш шишето и да оставиш баба си без вино. А щом влезеш в стаята ѝ, недей забравя да поздравяш с „Добро утро“ и не любопитствувай да видиш какво става край тебе.

– Ще направя всичко така, както ми поръча, мамо – рекла Червената шапчица и подаде ръчичка на майка си за сбогом.

Бабата живеела чак в гората, на половин час път от селото. И когата Червената шапчица навлязла в гората, срещнал я вълкът. Но Червената шапчица не знаела, че той е свиреп звяр, и затова никак не се изплашила.

– Добър ден, Червена шапчице – рекъл той.

– Добър ден, Кумчо Вълчо.

– Къде си се запътила рано-рано, Червена шапчице?

– У баба.

– Какво носиш в престилката?

– Козунак и вино. Козунака месихме вчера за болната ми и немощна баба – да похапне и да се подкрепи.

– Къде живее баба ти, Червена шапчице?

– Още четвърт час път навътре в гората: къщата ѝ е под трите високи дъба, а малко по-надолу е лещакът, сигурно го знаеш – рекла Червената шапчица.

„Малкото и крехко момиченце е добра хапка, сигурно е по-вкусно от старицата – рекъл си на ума вълкът, – но трябва да подхвана хитро работата, та да излапам и двете.“

Повървял малко редом с Червената шапчица, а после рекъл:

– Червена шапчице, я виж какви хубави цветя има наоколо! Защо не поглеждаш какво става край тебе? Струва ми се дори, че не чуваш как сладко пеят птичките. Вървиш право напред, като че си тръгнала на училище, а тука, в гората, е толкова весело!

Дигнала очи Червената шапчица, видяла как слънчевите лъчи се

провират игриво Между листата на дърветата и как земята е осеяна с хубави цветя и си рекла: „Ще зарадвам баба, ако ѝ занеса китка свежи цветя; още е толкова рано, че пак ще стигна навреме“.

Отбила се от пътя и влязла в гората да подири цветя; но щом откъснала някое, зървала по-надалеко друго още по-хубаво, спускала се към него и така навлизала все по-навътре и по-навътре в гората.

А вълкът отишъл право към къщата на бабата и похлопал на вратата.

Кой е там?

– Аз съм, бабо, Червената шапчица, нося ти козунак и вино. Отвори!

– Натисни ръчката! – викнала бабата. – Съвсем без сили съм, не мога да стана от леглото.

Натиснал вълкът ръчката, вратата се отворила и той, без дума да продума, отишъл право към леглото на бабата и я нагълтал цяла. После облякъл нейни дрехи, сложил нейна домашна шапчица на главата си, мушнал се в леглото и дръпнал завесата пред него.

А Червената шапчица все тичала за цветя и когато набрала толкова много, че не могла да носи повече, сетила се за баба си и отново се запътила към нея. Позачудила се, че вратата е отворена, а като влязла в стаята, всичко вътре ѝ се сторило някак странно, та си помислила: „Друг път ми е толкова приятно у баба, а днес, кой знае защо, ми става страшно!“

– Добро утро! – викнала тя, но никой не ѝ отговорил.

Отишла тогава до леглото и дръпнала завесата. Бабата лежала в леглото, но била нахлупила шапчицата ниско над лицето си и имала много чудноват вид.

– Ой, бабо, колко са ти големи ушите!

– Да те чувам по-лесно.

– Ой, бабо, колко са ти големи очите!

– Да те виждам по-лесно.

– Ой, бабо, колко са ти големи ръцете!

– Да те сграбча по-лесно.

– Ой, бабо, колко е голяма устата ти!

– Да те изям по-лесно.

Още не издумал всичко, скочил вълкът изведнъж от леглото и нагълтал клетата Червена шапчица цяла-целеничка.

Уталожил вълкът глада си, мушнал се пак в леглото, заспал и захъркал тъй силно, че се чувало чак навън. Точно по това време край къщата минал един ловец и си рекъл: „Старицата хърка много силно,

трябва да видя да не ѝ се е случило нещо лошо“. Влязъл в стаята, спрял се до леглото и видял в него вълка.

– Тук ли трябваше да те намеря, стари злосторнико? – викнал той. – Отдавна те дирия.

Дигнал пушката и се прицелил, но му минало през ума, че вълкът може да е нагълтал бабата и едва ли ще му се удаде да я спаси. Не гръмнал, ами взел една ножица и почнал да разпаря търбуха на вълка. Като го поразпорил малко, пред очите му светнала Червената шапчица; рязнал още малко и ето че момиченцето изскочило и рекло:

– Ой, колко бях се изплашила! В корема на вълка беше ужасно тъмно.

После излязла жива и бабата, но едва-едва дишала. Червената шапчица донесла няколко едри камъни и напълнили с тях търбуха на вълка. Събудил се той след малко, рекъл да скочи от леглото и да побегне, но камъните били толкова тежки, че той се строполил на земята, пребил се и умрял.

Зарадвали се тримата много. Ловецът одрал кожата на вълка и си отишъл у дома, бабата изяла козунака и изпила виното, които ѝ била донесла Червената шапчица, и се подкрепила, а Червената шапчица си рекла: „Докато съм жива друг път няма вече да се отбивам от пътеката и да навлизам в гората, щом мама не ми позволява“.

Някои разправят, че веднъж Червената шапчица пак тръгнала да носи нещо печено на старата си баба, заговорил я друг вълк и искал да я отбие от пътя. Но Червената шапчица не го послушала, продължила все напред и казала на баба си, че я срещнал вълк и ѝ рекъл „добър ден“, но в очите му святкала злоба.

– Ако не бяхме на главния път, сигурно щеше да ме изяде.

– Ела да заключим вратата, та да не може да влезе – рекла бабата.

След малко вълкът похлопал и викнал:

– Бабо, отвори! Аз съм, Червената шапчица, нося ти нещо печенко.

Ала двете се спотайвали вътре и не отворили вратата. Повъртял се сивокожият звяр около къщата, повъртял се, па накрая скочил на покрива: решил да почака, докато привечер Червената шапчица тръгне за дома си, та да се примъкне подире ѝ и да я изяде в тъмното. Ала бабата разбрала какво си е наумил.

Пред къщата имало голямо каменно корито и бабата рекла на момиченцето:

– Червена шапчице, вчера варих наденици. Вземи ведрото и излей водата от тях в коритото!

Носила Червената шапчица вода, носила, докато напълнила голямото, много голямо корито чак догоре. Миризмата от надениците блъснала вълка в носа, той почнал да души и да гледа надолу, и накрая вратът му се източил и станал толкова дълъг, че вълкът не можел вече да се задържи и почнал да се пързая. Плъзнал се от покрива, паднал право в голямото каменно корито и се удавил.

И после Червената шапчица тръгнала весело назад към къщи и никой не ѝ сторил нищо лошо.

КРАЙ

Brüder Grimm
Rotkäppchen

Източник: <http://bezmonitor.com>

Сканиране и разпознаване: Виктор, 2003

Публикация: Най-хубавите приказки на Братя Грим, издателство „Отечество“, София,
1996

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2290>]